

SELAM GÜNÜ

Bismillahirrahmanirrahim.
Elhamdüli'llahi Rabb'il âlemin. Vessalatu vessalamu alâ Resûlina Muhammedin ve alâ alihi ve sahabihi ecmaîn.

Aziz Kardeşlerim,

Bir insan, önüne bir kâğıt alıp doğumundan itibaren karşılaştığı sıkıntıları, dertlerini önüne çıkan sorunları vb. insanı üzen şeyleri listeleyecek olsa en rahat hayat yaşayan insan bile üzüldüğü şeylerin listesini çıkardığında, koca bir dosya doldurur. Şu hayatın yirmi senesi, otuz senesi en rahat insan için bile binlerce sorunla doludur.

Allah'a hamdolsun ki unutmak en büyük nimetlerden biridir, unutuyoruz. İnsan, unutmayacak olsaydı mesela; ilk doğduğumuz günlerde ne kadar ağlıyorduk-sızlıyorduk, biri kucağına alıyor, öbürü sinirleniyor, yatağa atıyor, biri cimcikliyor, biri okşuyor. O sıkıntıları hatırlamıyoruz. Bize zorla ilaç içirmeye çalışan annemizin-babamızın biri burnumuzu tutar ağzından damla damlatmak için, öbürü ellerini tutar. O sahneleri hatırlamıyoruz.

Okula giderken bir yerde bir şeyler dinlettirilirkenki istemediğimiz hâlde bir yerde oturtulduğumuz zamanı hatırlamıyoruz, unuttuk. Zoraki hatıra olarak ya aklımıza geliyor ya da gelmiyor. "Gel şu saatte burada buluşalım." diyen arkadaşımızın, dostlarımızın gidip onu orada beklediğimiz hâlde bizi aldattıklarını, o gün sinir küpü olduğumuzu bugün unuttuk.

Eşlerimizin, çocuklarımızın, anne-babalarımızın, akrabalarımızın, arkadaşlarımızın bize göre biz haklı onlara göre onlar haklı ama muhakkak tartıştığımız, yüzlerce, binlerce tartışmayı, sürtüşmeyi, kavgayı unutuverdik. Unutmasaydık ya delirmiş ya da dağlara çekilip gitmiş olurduk. Unutmak insanın Allah tarafından ihsan edilmiş en büyük nimetlerinden bir tanesidir. Acıları unutuyoruz ama çok enteresan mutlulukları da unutuyoruz. Dünkü, önceki günkü iyilikleri de unutuveriyoruz. Çünkü bizim iyi şeyleri unutmamız -hani kötü şeyleri de unutmamız var dedik ya- birileri de bize iyilik yaptığı zaman onu biz unutuyoruz da ona kötülük oluyor. Tıpkı bizim acılarımızı kötülük diye kendi adımıza saydığımız sonra da unuttuğumuz gibi.

Kardeşler,

Her hâlûkârda bir hakikati -hepimizin bildiği büyük bir gerçeği- tazelemek istiyorum: İnsan olarak binlerce belki on bin, yirmi bin kere acı diye not tutacağımız, hoşlanmadığımız mülâhazalarımız vardır. Bunlar zaten doğduğumuz gün başlamıştı. Ağladığımız, sıkıldığımız, bunaldığımız, kahrolduğumuz şeylerimiz. Yetmiş yaşındaki bir insan bu geçmişini değerlendirdiğinde "bu kadar acı çektim ama işte yaşıyoruz bu dünyada" diyemiyor. Neden? Bu kadar acıyı, bu kadar sıkıntıyı, hoşlanmadığım bir şeyi sonunda ölmek için çekiyorum. Çünkü bu dünya adeta sonunda öldüğümüz bir yerdir.

Mesela; yetmiş yıl yaşamış bir insan diyelim ki böyle bir dosyayı tuttu. Yetmiş yıl üzerine birinci doğduğu günden itibaren karşılaştığı sıkıntıları bir kenara yazdı. Üç bin-beş bin sıkıntı çıktı karşısına. Peki, şimdi ne olacak? "Buyur, öl!" denecek. "Demek ki bu binlerce sıkıntıyı ölmek için çekmişim ben bu dünyada." Hani binlerce sıkıntı çektim, kara günlerim oldu, dertli günlerim oldu kemlendim, kederlendim, kahroldum, ağladım, sızladım, bağırdım, çağırdım, ezildim, ezdim, ittim, itildim bu dünyada da şimdi de altı yüz yıl garantili yaşama hakkı elde ettik. Hani insan yirmi-beş otuz sene çalışıyor, emekli oluyor da karşılığında ona bir emekli ikramiyesi veriliyor. O da pencereye

çekiliyor, son otuz seneyi de keyifle yaşıyor, diye bir roman yazıyorlar ya -hani böyleyse eğer bu dünyada- öyle olsa bütün bu sıkıntılara değerdi hakikaten. “On beş bin sıkıntı çekmişim ben doğduğumdan beri ama şu keyfe bak be yirmi yıl garantili hayat elde ettik. Çünkü çok sıkıntı çektik. Hatta prim toplar gibi altı bin sıkıntı çekene yirmi beş yıl vermişler garantili yaşama, hiç derdin olmayacak. On beş bin sıkıntı çekene de otuz beş sene garantili vermişler.” Böyle bir şey olsaymış bu dünyada –fesühbhanallah- değerdi on beş sene kimseyle dert çekmeden, sıkıntı çekmeden. Ne güzel! Öyle değil. Binlerce derdin var, bu dertlerin kara listesini dolduruyorsun ama on dakika garanti yaşama hakkı yok, sonu ölüm. Sonu ölüm! Bir; “bütün bu sıkıntılar ölmek için çekiliyor demek ki” dedirtiyor.

Değerli Kardeşlerim,

İkinci hakikatimiz; iyi bir inceleme yaptığımızda görürüz ki bir insanın en yakınlarından çektiği ızdırabı uzağındakilerden çektiğinden daha fazladır. Kime daha çok sarılıyorsan ondan daha fazla sıkıntı çekmişsindir. Beş çocuğun varsa bunlardan bir tanesini daha fazla seviyorsan köstekler hep ondan gelmiştir. Evlendiğin, hayatını paylaştığın, bedenini paylaştığın, hayatını paylaştığın eşin seni en çok üzen insandır. Şu dünya sen yanaştıkça itildiğin yer, sen güldükçe suratların sana asıldığı bir yer, sen bekledikçe unutulduğun bir yer, senin temennilerin aksü’l amel bulmayan -karşı tarafı olmayan-boş hayallerin olduğu bir yer.

Dünyanın özetini çıkarmaya çalışıyoruz. Gerçekten şu dünya üzerinde yaşamak için yani her şeyin olup biteceği bir yer olarak burası ise dünya, bu dünyada bir gün yaşamaya değmez. Ama değerli kardeşlerim, biz mü’miniz elhamdülillah. “Allah!” dedik bir kere. Kelime-i tevhid ile hayata başladık ve sonra şu kıvranıp durduğumuz dünyanın esasen bir sivrisineğin kanadı kadar bile değeri olmadığına iman ettik. Kendimizi bu dünyada bir ağacın altında dinlenmek için biraz bekleyen yolcu gibi gördük ya da öyle görmemiz gerektiği bize anlatıldı. Eğer bu böyle olmasaydı çocuğumuzdan şamar yedikçe intihar etmemiz gerekirdi. Beklediğimiz kadar bir maaş elde edemeyince kahrolup ölmemiz gerekirdi kâfirler gibi, ahiretten umudunu kesmişler gibi. Kur’an’ımızın buyurduğu gibi “mezardakiler gibi” olmamız lazımdı ama bir şeye dikkat ediniz: Evinde yiyeceği olmayan, açlık sıkıntısı çeken bir kâfir ilk düşündüğü şey intihar oluyor ya da çalmak-çırpamak oluyor. Ben ölüyorsam başkası da ölsün oluyor. Aynı şartlarda bir mü’min ise çocuğuna sarılıyor, eşine sarılıyor, arkadaşları ile bir araya geliyor tok insanlar gibi, giyinmiş insanlar gibi yaşadığını görüyorsun. Çünkü mü’min “zaten ben ağacın altında misafirdim” diye düşünüyor. Ama kâfirin cenneti de bu dünyadır. Bu dünyada da açlık çekince “Ne biçim cennet bu!” diyor.

Kardeşlerim,

Rabb’imiz bizi imtihan etmek için, cenneti hak edip edemediğimizi -kendisi bildiği hâlde- bize de göstermek için bizi bu dünyada tutuyor. Biz bu dünyadayız, dünyalığız. Dünyadaki nasibimizi para, tarla, arsa, ev, maaş, iş, fabrika, imkân bu dünyadaki nasibimizi de heder etmeyiz. O da bize yazıldıysa kader olarak onu da Rabb’imizden isteriz. Ama kâfirle mü’min arasındaki fark veya mü’mini mü’min yapan şey ya da acılardan bile bile zevk alacak kimlik sahibi olmak; biber yiyip “Of be!” deyip lezzet almak gibi sıkıntılardan bile anlam çıkarabilmek, yağmur gibi eziyet yağdığında dahi yarına umutla bakabilmek, çocukların, eşlerin meşakkatlerinden dahi anlam çıkarabilmek. “Ben yalnız değilim, Allah ile beraberim” deyip bir vadide tek başına kaldığında bile yalnız olmadığının zevkini yaşayabilmek. Dağ başında namaz kılarken dahi binlerce cemaati olan bir imam efendi gibi “Dağ başında nasıl olsa sayısını bilmediğim kadar yoğun bir melekle beraberim.” diye adeta meleklerle “saf olun arkamda bir

namaz kılalım” deyip dağ başında, Kâbe’nin önünde kalabalıkla beraber namaz kılar gibi namaz kılabilmek bu dünyada, ancak ve ancak “lailaheillallah Muhammedun resûlullah!” diyenlerin işidir. Böyle bir insan psikiyatrik tedavi görmeyen insandır. Neden? Çünkü melekler onun psikologudurlar.

Meleklerle iletişim kuramayan insanlar birinden nasihat almak zorundadırlar. Biz, meleklerin yani bizi cennete götürmek için kılavuzluk yapmak üzere sağımızda-solumuzda bulunanların yanımızda olduğuna inandığımız bir hayatı garip yaşayamayız. Biz garip değiliz. Dinimiz açısından bir garipliğimiz olabilir ama yalnız değiliz, biçare değiliz biz, zavallı değiliz. Allah’ın kullarıyız, Allah ile beraberiz, melekleri ile beraberiz. Biz, önünde Muhammed sallallahu aleyhi ve sellem bulunduğu bir kervanda yolculuk yapıyoruz. Dinlenmek için ağacın altındayız. Birkaç günlüğüne bu istasyondayız. Bir gün selam diyarına çıkacağız. Rabb’imiz bizi asla kandırmadı, aldatmadı. Neden? Bize Rabb’imiz demedi ki: “gidin dünya cennet gibi bir yer yaşayın”. “Beş kuruş etmez bir yerde beni bekleyin.” dedi.

Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz’in ashabi, ilk Müslüman nesil, göklerden onaylı iman ehli insanlar “Ahzab Savaşı” diye isimlendirilen bir savaşla karşılaştılar. Medine’de huzurlu; aç da olsa, zor şartlar altında da olsa huzurlu bir hayatları vardı. Bir gün Medine’yi binlerce müşrik kuşattı. Binlerce, on binlerce müşrik kuşattı. Bir kişiye belki bin kişinin düştüğü bir savaş yapıldı. Münafıklar bu işi çok iyi değerlendirdiler. Yahudiler de propaganda yaptılar: “Bak sizi Muhammed aldattı.” dediler. ““Orada devlet kurdunuz, huzurlu mutlu bir hayat kuracaksınız, ne güzel çoluk çocuğunuza keyf-ü sefa süreceksiniz.” diyordu size “bak kuşatıldınız ölümle burun buruna geldiniz”” dedi içinde imanı olmayanlar, Yahudi kafalılar. Sonra “lailaheillallah Muhammedun resûlullah” yüreğinden söyleyen ashabin ne cevap verdiğini Kur’an-ı Kerim’den Ahzab Suresi’nden görüyoruz: Ne demişler: “Hayır! Allah bizi kandırmadı. Bize “burası cennettir” dememiştir zaten. “Kazanın imtihanınızı cennete gidin.” demişti. Bizi Rabb’imiz kandırmadı, tam aksine dediği gibi oldu.”

Bir hatıramı sizinle paylaşmak istiyorum: Çok muhterem Allah dostu denecek bir zatı, çok ağır hastalığı günlerinde ziyaret etmiştik. Aynı günlerde de kızı çok ağır bir kanserden vefat etmişti. O zat, bizi tekerlekli sandalyesinde konuşmaya bile takati olmayacak bir pozisyonda karşıladı. Hatıramız için sandalyesine oturdu. Bir-iki dakika bizimle görüşmek istedi. Böyle dert içinde dert yaşayan bir insana babam dedi ki: “Çok sıkıntı çekiyorsunuz herhalde. Allah sabırlar versin.” “Dert üstüne dert geliyor. Birini bitirmeden öbürü geliyor.” Bir tür teselli cümleleri kullandık ama bu cümleleri kullanırken biz ondan daha fazla duygusal olduk çünkü bize ağzını açıp bir cümle söyleyecek mecali bile yoktu. Gökten bir kandil gibi gözleri açıldı ve dedi ki: “Ne var ki bu durumda? Ben bakıyorum da tam Rabb’imin tarif ettiği gibi görüyorum bunları. Kendimi aldanmış hissetmiyorum. Sadece bu imtihanı kazanmayı bana nasip etmesini istiyorum Allah’tan.” dedi.

Mü’min adam! Mü’min adam! Biz onun dertlerini tahayyül ettik, konuşma mecalimiz olmadı. O, o dertlerin içinden bizi başka bir dünyaya götürdü. Ortada bir hile yok! Yanlış gösterme yok! Allah, binlerce peygamberini bu dünyada böyle ağırladı. Sevdiği kullarının tamamını böyle ağırladı. Bakmayın şimdi yüksek yüksek “Dinî!” denen makamlara sahip olup keyifler içinde keyif seçerek, telefonla bağlılarına dersler veren, nasihatler veren din büyüklerinin çıkıverdıklarına bakmayın siz. Yazıklarından, villalarından bağlılarına nasihatler eden din büyüklerinin görüntüsü aldatmasın. O, teknolojik hiledir. O, çağdaş bir tuzak. Allah’ın istidracıdır o kullarına.

Din büyükleri zindanlardan mesajlar gönderdiler. Mezarlık gibi bir hayattan müritlerini, talebelerini yönlendirdiler. Keyfi yerinde, önceden hastanedeki imkânlarla hazırlanmış check up, kap yaptıran din büyükleri şimdi var oldu. Ama hangi dinin büyükleri? Eyüp’ün kurduğu dinin büyükleri

mi? Lut'un, Nuh'un kurduğu dinin büyükleri mi? Üç yıl ağaç kabuğu yemek zorunda kalan Muhammed aleyhisselamin dininin büyükleri mi? Saltanatın uzantısı mı, nübüvvetin uzantısı mı? Onu bilmem, ondan anlamam! Ondan anlamam ama bu dinin nübüvvet yönünün yani Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem'in davasının uzantısından olanlar, zindanlardan mesajlar gönderdiler. Darağaçlarından selamlar gönderdiler gelecek kuşaklara. Bu dünyadan selam yazacak bir kâğıt bulamadan gittiler. İftiralara kurban olup gittiler. Villalarından, köşklerinden teknolojinin gücüyle abartıldıkları makamlarından din idare etmediler. Peygamberlerin yolu, o yol değil. Allah dostlarının yolu, o yol değil. Ebu Hanifeler, İmam Malikler o keyiften değil çilelerden yükselip gittiler. Bu dünya, budur. Asla Rabb'imiz kandırmamıştır kullarını. Annelerin çocuklarına vaat ettiği şirin şirin sözleri anneleri düşünsün. Müslümanlara tonlarca palavra vaat edenler, "cici olacak, güzel olacak, zekâtlar verilince herkes mutlu olacak" diyenler düşünsün bu yalanı. Kur'an ortada. Peygamber aleyhisselam Efendimiz'in binlerce sözü ortada. Kimse kimseyi aldatmasın.

Çilekeş bir ümmetiz. Çilekeş mü'minleriz. Rabb'imiz çileyi bize kader olarak yazmıştır çünkü biz, selam diyarına; cennete gideceğiz. Cennette keyif sürebilmek için, koltuklara yaslanıp bugün hatırlayamamamız, unutmamız kaderimiz olan çilelerimizi keyif sürmek için orada konuşacağımız diyara gideceğiz inşallah. Burada keyif sürersen orada kaval mı çalacaksın? Ne anlatacaksın orada? Yapmadığın askerliği konuşmak yok. Sen paralı askerlik yaparsan şu kadar zaman dağlarda nöbet tutan komandoların yanında ne konuşacaksın sen? Askerlik için geldin kardeşim. Sen bu askerliği yapmıyorsun, paralı maralı, torpilli bir yerde bir çavuş mavuş yapmışlar seni, torpilli askerlikle bitirmeye çalışıyorsun işi sen ama bir gün askerlik hatıraları konuşulması gerektiğinde ne konuşacaksın sen? Sen paralı askerlik yapmıştın.

Şimdi nöbetlerde duranlar, çilenin biri bitmeden öbürüne talip olanlar "Allah'tan geldikten sonra ben nasıl şikâyet ederim ki? Değil mi Allah'tan geldi. Oh be! Bir bardak serin su kadar tatlıdır benim için. Yeter ki Allah'tan geldiğine iman edeyim." demek mü'min olmanın gereğidir, mü'min olmanın sonucudur. Elbette Allah'tan, dertler-belalar başımıza yağsın diye istemeyiz ama dert görmediğimiz şeylerin de aslında dert olduğunu bilmemiz gerekiyor. Çünkü biz, "dert, bela, musibet" deyince zannediyoruz ki: "Filan ülkede başından bombalar yağın insan çok dertli. Buradakiler ne mutlu, düğün yapıyorlar." diyoruz. Hâlbuki düğün dediğin şey, eş sahibi olmak dediğin şey de o belalardan bir çeşittir. Biri, senin ayağını gıdıkladığı için anlamıyorsun onu. Öbürünün ayağına çivi battığı için "A! Ayağına çivi battı." diyorsun. Çünkü kıyamet günü gelindiğinde bir kısım insanlar eşlerinin yüzünden, çocuklarının yüzünden, kardeşlerinin yüzünden, analarının-babalarının yüzünden, akrabalarının yüzünden, işçilerinin yüzünden, patronunun yüzünden, kazandığı para yüzünden cehenneme girmeyecek mi? Bundan büyük bela var mı? Benim cehennemime sebep olan şeyden büyük belam olur mu benim? Öbürünün başına bomba düşmüş, Rabb'ine şehit olarak kavuşmuş; ben onu dertli zannediyordum. Meğer benim başımdaki külahım, esas belammış.

İyi düşünen insan için, şu dünyayı bir ağacın altında dinlenip yola devam etmek için, ta Adn Cennetlerine gidinceye kadar bu dünyayı sadece soluklanılacak bir yer olarak görenler için bir sıkıntı yok ki. Sıkıntı kim içindir? Burayı cennet zanneden içindir.

Biz, değerli kardeşlerim, sonu ölüm olduktan sonra buranın hiçbir mutluluğuna esasen sevinmememiz gerekir. Sonu ölüm olan bir şeyin başı ne olursa olsun ya! Boşuna sevindiğimiz bir dünyadayız. Evet, asık suratlı, abus insanlar olmamız da yanlış. Ama ağlamakla gülmenin aynı insanın aynı dudaklarından çıktığını bilmemiz gerekiyor. Gülen dudakla ağlayan dudak aynı dudaktır. Şu kadar

ki bir mü'min ne gülmekte abartılı ne de ağlamakta abartılıdır. Neden? İstasyonu, ağacın altını abartmaya gerek yok da ondan dolayı.

İnsan tren istasyonunda koltuk kullanır mı? "Bizim evden koltukları getirin, koltuklarda oturacağız." der mi? İstasyonda tren gelene kadar bekleyeceksin. Üstelik de senin trenin yarım dakika sonra gelmiş olabilir. Birkaç ay da bekletebilirler seni burada. İstasyona yatak odası kurulmaz. İstasyona kahve fincanı takımıyla gidilir mi? Ya ne kahve? Belki buradan kahve pişmeden gidersin. Dünyayı istasyon olarak kullananlar -Allah onlardan razı olsun- ashabi kiram, küfür tarafından, şeytan tarafından kuşatıldıklarında bu işte bir yanlışlık görmediler. "Zaten Allah böyle söylemişti." dediler. Onları becerip taklit edebilen sahabinin peşinden gidebilen Allah'ın dostları da becerdiler: "Bu istasyonda bunlar normaldir." dediler. Bütün dertleri zevkle bağırklarına bastılar. Bizim sıkıntımız var, biz bunaldık. Biz modern modern evlerimizde çatlıyoruz. Biz doğruduklarımızın bizi boğacağını düşünüyoruz. Biz bir çuval masrafla evlenip eş sahibi olduklarımızı en büyük düşmanımız diye mahkemelere verdik. Çünkü bir ananın doğurduğu biriyle evlendiğimiz hâlde huriyle evlendiğimizi zannettik. Düğünlerimizdeki sözleri gerçek zannettik. Eşlerin birbirlerine palavralarını ayet, hadis gibi zannettik.

Kardeşlerim,

Hepimiz uyanalım, dünyada olduğumuzu hatırlayalım. Allah'ını seven birisi bizi uyandırsın, "Burası dünyadır!" desin. Yanıldık, yanıldık! Deniz kenarında da olsak dünyadayız. Dağ başında da olsak dünyadayız. Dünya burası. Biz burayı nasıl cennet zannederiz ki? O zaman Yahudi'den, Hıristiyan'dan, kendi zevkine göre kitap yazmış ve ona Allah'ın kitabı demiş birinden ne farkımız olur bizim? Ya da tabiatperest birisinden, "bu dünyadan başka hayat mı olurmuş canım" diyen birinden ne farkımız var bizim.

Dün büyüğümüzü mezara gömüp bugün ölmeyecek gibi yirmi dört saat olmamış belki bir sene olmamış daha henüz mezarda kemikleri çürümemiş yakınlarımız varken biz kendimize kalıcıymış gibi inanabilir miyiz? Aldanıyoruz.

Burası dünya, burası bin küsur sene yaşamış Nuh'u bile gömmüş bir dünya! Dağlarının, ovalarının altın olup erimesi kadar önünde basit kalmış Muhammed aleyhisselamı bile bağırına almış bir dünyada yaşıyorsun sen. Böyle bir dünyayı ebedileştirme hastalığı, cennet zannetme hastalığı tedavi görülmesi gereken bir hastalıktır. Bu hastalıktan tedavi görmemiz lazım. Her gün bir forma İhya-ı Ulûmiddin kullanmak lazım, çok faydalıdır. Nasıl şu bu hastalığa tutulana doktor: "her gün bundan iki üç tane alacaksın yemeklerden sonra" diyor. Bu kadar dünyaperestlik, dünyayı ebedileştirme, dünya uğruna mü'min kardeşlerinden vazgeçme, dünya uğruna eşini mahkemeye verme, dünya uğruna çocuğunu yok sayma, anneni-babanı ayaklar altına alma hastalığına karşı her gün bir forma İhya-ı Ulûmiddin kullanmak lazım. Hem yemeklerden de önce sabah namazından sonra kullanmak lazım.

Bu kadar dünyevileştirdiğimiz bir dünya bizi boğdu. Allah'ın cennette vaat ettiği şeyleri dünyada almak istiyoruz. Olmayınca da imanımız sarsılıyor. "Yahu" demeye başladık. "Yahu" demeden önce "burası neresi" dememiz gerekiyor. Gözümüzü yumup kapatınca cennete mi gittik? Keloğlan masallarında mısın sen? Neden Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem başta olmak üzere peygamberler, Allah'a en yakın insanlar nasıl bir dünya hayatı yaşadılar diye tefekkür etmiyoruz ki? Onlara vermediğini Allah bize verir mi? Verse niye verir? Verir, vermez diye bir şey yok, verir. Öyle

verir ki bütün peygamberler, Süleyman aleyhisselam bile kıskanır seni. O kadar verir hem de ama niye verir? Niye verir? Her istediğini veriyorsa Allah, niye verdi? Daha değerli olduğun için mi peygamberlerden? Dertsiz çocuklar, dertsiz eşler, hiçbir sıkıntının olmadığı vakıf, dernekler, akraba deyince herkesin birbirini bağrına bastığı akraba ortamı bekleyenler, bu boş beklenti içinde olanlar, çocuğunu çok şımarttığı için, çocuğunu hiç kucağından indirmedığı için, her istediği oyuncuğu anında aldığı için çocuğunun da büyüyünce canım anam, canım babam deyip ayaklarına kapanacağını zannedenler, lütfen uyanınız! Lütfen uyanınız! Gece bitti! Gece bitti diye dedirtmek için Allah Teâlâ Resûlullah gönderdi. Hayatın gerçeğini anlamak zorundayız.

Sadece iyi anlaşılın diye bir örnek vermek istiyorum: Kâfir kâfir olduğu için mü'mine niye saldırır bunu anladık. Mü'mini boğmak ister. Bunu anlarım. E zaten rakip firmam. Elbette o beni yok etmek isteyecek ya da ben onu yok etmek isteyeceğim. Şairin dediği gibi "ben ona muhtacım o bana muhtaç". Gündüz geceyi kovalayacak, gece de gündüzü kovalayacak ki hayat devam etsin. Ama kimi mü'minler bir şeyi anlayamıyorlar. Yahu kâfirler saldırıyordu da şimdi mü'min mü'mini neden kırıyor? Mü'min mü'minle niye kavga eder? Asıl kavga budur zaten. Hiç sen ağabeyinle evde oynarken kavga etmemiş miydin? Hep komşu çocuklarıyla mı kavga ederdiniz? Annen seni sokağa çıkarmayınca yağmur var diye, çok sıcak var diye, akşam oldu diye sokağa çıkarmayınca sokakta kavga edecek arkadaş bulamadığında ablanı dövmüştün hatırlamıyor musun? Evdeki küçük kardeşini hırpaladığın günü unuttun mu? Annen gelmiş: "niye kavga ediyorsun" demişti. Sen annen seni tutmadı diye annene de küsmüştün o zaman. Asıl kavga evin içinde olur. Dışarıdaki kavgaların çoğu unutulur zaten. Elbette Ümmeti Muhammed, Yahudi'sinden, Hristiyan'ından, mülhidinden düşmanlık görecek. Ama Ümmet artık ayaklarını yere basmaya başlayıp yeryüzünün asıl sahibi olduğunu ispat etmeye kalktığı zaman içine çekilenler, kâfirin asıl düşman olduğunu idrak edip evine kapananlar, vakfına kapananlar, derneğine kapananlar birbirleriyle kavga edecekler; bu normaldir. Bunu anlamamak yanlışlık, abesliktir.

Kardeşlerim,

Dünya dünyadır sadece. "Dünya cennettir" diyenin ya imanı yoktur ya akli yoktur. Faniden cennet olmaz. Tortusu olan şeyden cennet olmaz. Burada yediğimiz şeyler bağırsaklarımızdan dışkı olarak çıktığı sürece burası cennet değildir. Ne zaman burası "yediğimiz şeyler dışkı olarak çıkmıyor ama biz akşama kadar tıka basa yiyoruz kolesterolümüz de olmuyor, göbeklerimiz de yağ bağlamıyor sadece nefes aldıkça yediklerimizi hoş bir koku olarak dışarı atıyoruz" böyle bir yer olursa aman bu cenneti kimse terk etmesin. O güne kadar burası dünyadır ve çöplüktür. Tuvaletli bir yerdir burası. Tuvaletli yer adı üstünde tuvaletli bir yer zaten. Evlerimizin içinde tuvalet bulunduğu sürece, ter kokularımızın, kırımizin giderileceği banyolar bulunmak zorunda olduğu sürece biz dünyadayız. Dünya da bir ağacın altıdır sadece. Burada dinlenip gitmek vardır.

Kardeşlerim,

En baştaki sözüme tekrar dönüyorum. Bu fani dünyanın çilesini, kahrını bir listeye yazsak da "şöyle bir okuyalım şu listeyi" desek mesela; ben diyelim hatırladım doğduğum günden beri çektiğim sıkıntıları, karşılaştığım zorlukları, vefasızlıkları, ayağımın sürçtüğü günleri, sancıdan kıvrandığım zamanları şöyle bir okuyayım desem insanın gözü döner maazallah. Öyle "kanseri tedavisi görmüş, hapisanede kalmış" onlar değil. Evinde keyfi yerinde zannettiğimiz bir insan bile doğduğundan beri çektiklerini şöyle bir dinlese delirir. İnsan delirir. Kalbi durur maazallah. O kadar sıkıntı çekiyoruz. Ve

bu sıkıntılarının karşılığında da kös kös bir ölüm bekliyoruz. Hani karşılığında da bir ödül beklediğimiz de yok. Ölüm bekliyoruz. Ama bu ölüm bizi cennete götüren ölüm olunca işte aradığımız bu oluyor.

Kardeşlerim,

Dünya asla cennet değil. Dünya mü'min için cennete götüren yerdir. Kâfir için de cehennem zindanına sevk edileceği bir istasyondur. Eğer mü'min ile kâfir dünyayı cennet zannetmekte birleşiyorlarsa yazıklar olsun o mü'mine. Böyle mü'minlik olmaz. Burası ayrılık diyarıdır. Her sevdiğinden ayrılacaksın. Aslında kimle birleşiyorsan, kimle buluşuyorsan ayrılmak için buluşuyorsun. En özlediğine telefon edip bir görüşsek yahu gel, uçak biletini bileyim dediğin adam üç gün misafir kalsa tekmeyle evden kovarsın. Yeter bu kadar yahu. "Üç gün misafir baş tacı, üçünden sonra soğandan acıymış" demişler ya. Üç günden fazla misafirlik olur mu? Diyelim en sevdiğin insan "şöyle üç ay sizde kalayım" diye gelse "çare yok bu evi taşıyalım" diye eşinle görüşürsün o adam da gitsin evde kalmasin. Üç ay kalınır mı o evde? "Biz taşınacaktık zaten" deyip kaçar gidersin. Çünkü burası ayrılmak için birleşilen yerdir. Bir yer var ki orda bir daha ayrılmak yoktur. O da cennettir. Budur bizi bu hayata tutunduran şey. Yoksa listesini okumanın bile insanı çıldırtacağı bir meşakkat abidesi bu dünyada durulur mu? Yediğin zehir olur; ya kolesterol ya da yağ yapar. Ya da baş ağrısı yapar. Hiçbir şey yapmasa tuvalete mahkûm yapar. Böyle dünyayı niye çekeceksin? Ama kaderinde yetmiş, seksen sene burada kalmak yazıldıysa kalacağız çare yok deyip kahrını çekiyoruz dünyanın aslında. Biz, şu dünyanın kahrını çekiyoruz. Cennette teselli bulmak için.

Kardeşlerim,

Burası meşakkat diyarı. İnşallah cennet de keyif diyarıdır, selam diyarıdır. Rabb'imiz Ra'd Suresi'nde mü'min kullarının bu dünyada çektiği meşakkatleri ki O bunları kader olarak yazdı kullarına. Çünkü istasyondasın. Bavulların elinde bekleyeceksin. Tabii bekleyeceksin kardeşim. Yolcu diye gelmedin mi? Evet. E bavulu evinde bıraksaydın. Yahu evde bavul bırakılır mı? Tamam, bekle o zaman. İstasyonda herkesin elinde bavul var. Niye senin bavulunu başkası taşısın ki? Hangi bavuldan söz ediyorum. Kucağında üç, dört çocuk işte ondan söz ediyorum. İstasyonda bunaltıyor seni. Biri bavulu çalmaya çalışıyor. Çaldırtmayacaksın. Tren gelmedi. E bekleyeceksin. E çocuklar bunalttılar. Yolculuk bu işte biraz bunaltacak. Yolculuğun sonunda piknik var. Kendisi çok meşakkatlidir. Rabb'imiz Ra'd Suresi'nde kullarını cennete davet ederek: "sizi Adn Cennetlerinde misafir edeceğim" buyuruyor. Ama hangi kullarını? O istasyonda kahr çeken, ağlamaya bile vakit bulamayan anaları Allah davet ediyor. Kan kusacak kadar sıkıntı çektiği hâlde, belki de çocuğundan dayak dahi yediği hâlde, en yakın arkadaşlarından tekme yediği hâlde "istasyonda olur bu tip işler" deyip ağzına beddua bile almayan mü'min erkeği.

O Taif'te kanlar içinde kaldığı, adeta taş yağmuru altında kaldığı hâlde, bütün gökler melek olup kapısına yığılıp: "emret şimdi ne yapalım bu adamları" diye kendisine teklif sunulduğu hâlde o pırlanta gibi ellerini kaldırıp: "Sen affet bunları Allah'ım bu cahiller bir şey bilmiyorlar. Belki bunların çocuklarından biri iman eder, Allah der sen bunları affet" diyen Peygamber'in Ümmet'i olarak o Taif dersini kuru bir siyer bilgisi, menkıbe, çocuklara masal olarak anlatılacak şey olarak görmeyip "O ki Taif'te öyle yaptı ben çocuğuma nasıl beddua ederim? Tam aksine bin tane rezillige bulaşmış. Babası olduğuma beni utandırmış bu çocuğa rağmen ellerimi kaldırıp: "Rabb'im yavrum bilmiyor, Sen onu affet, bu cahilliğini görmeyiver. Belki sana bu secde etmeyecek ama belki onuncu torunum secde eder sana Rabb'im" diyen sabırlı, sebatlı mü'mine Allah'ın selamı var. Hangi selam bu: سلام عليكم بما صبرتم Melekler her taraftan sağından solundan باب كل عليهم من يدخلون cennette sağından solundan

önünden arkasından gelip **سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ** "Şu dünyadaki sabrına karşılık sana selam olsun mü'min!" Sadece sadece melekler mi? Yok, sadece melekler doyurur mu bu çileyi? Ne edeceksin yüz bin, beş yüz bin meleğin selamını. **سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ**. de var selam günü. "O Rahim olan Rabb'inden selam olsun sana." Burası çileli dünya. Bu istasyonda o oradan uzanır, bu buradan çeker, başörtünü çeker alır, öbürünü eteğine uzanır, "etmeyin bir dakika durun" dersin, biri tren raylarına atlamaya çalışır yahu durun gelecek bu tren. Durduramazsın ama ağzını açıp "Allah belanızı versin, görmüyor musunuz " da demezsin, "Rabb'im tıpkı Taif'dekiler gibi bilmiyor bunlar. Belki bu sana secde etmeyecek ama belki üçüncü torunum secde edecek affet bunu Rabb'im" diyen baba! **سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا** Senin o çektiği çileleri günbegün, dakika dakika gören Allah sana merhamet edecek ve Rahim sıfatıyla sen Allah'ın rahmetinin en doruk olduğu şeyi bir gün kulaklarınla evlatlarından, çocuklarından herhangi bir kimseden duymayacağın kadar mutlu bir ses duyacaksın: **سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ** Rahim olan Allah'ın sana selam verecek o gün.

سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ Şu meşakkatli dünyadan, bu karmaşık istasyondan, bu çileden, bu sıkıntıdan, bu uçağından, televizyonundan, internetinden, bombardımanına uğradığımız , dostlarımızın bizi arkadan vurduğunu hissettiğimiz kahr ve çile dünyasındaki bütün bu meşakkatlerden sıyrılıp karşılaştığımız zaman bir karşılaşma parolası olacak elbette. Elbette o ona baktı, bu buna baktı tanışamadılar değil. **سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ** O gün "hoşgeldin" sözünü Allah söyleyecek.

En başta o Taif'te mübarek ayağından kanlar toprağa akarken Cebrail' in dağları önüne azamet olarak indirdiği anda bile "bakın hesabına bu çocukların, görsünler günlerini" demeyip" onlar cahil onları affet Rabb'im" diyen en başta olmak üzere çocuklarının meşakkatine katlananlar, Allah'ın hatırı için eşlerinin meşakkatine katlananlar, komşuluğu Allah emrettiği için lanet etmeyenler, sıkıntı oluşturmayanlar, vakıftaki, dernekteki, yolculuktaki arkadaşlıkların Allah'ın hatırına, Allah'ın rızası uğruna dayanılması gerektiğini düşünenler hepsine **سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ**. O ilk karşılaşma anında daha henüz tanışmadan **سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ** olan Allah'ın sözü olacak bu o gün. Melekler zaten her yerden kuşatmışlar selam verecekler. **سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ** İşin aslı buradan kaynaklanıyor. Elbette Allah çektiğin meşakkatleri, çok sıkıntılı yaşadığını görüyor. Elin kâfiri elini sıcak sudan soğuk suya sokmuyor, sen ise buzlaşmış bir ortamda yaşamak zorundasın, bunu Allah görüyor. Senin kahrından secde etmeye fırsat bulamadığını Allah görüyor, gören bir Allah'ın var. İniltilerini duyan bir Allah'ın var. O Allah Rahim, Kerim bir Allah. Onca sıkıntılarını, senin o çektiğin meşakkatleri görür de seni uluorta bırakır mı?

سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ Allah mü'min kullarına pek merhametlidir. Evet, istasyonda sıkıntı çektiklerini görüyor. Ağacın altında dala takılmış, çocuğu oradan düşmüş, oradan oğlunu akrep sokmuş, buradan yılan öbür çocuğunun ayağını sokmuş, kıvranıyor zavallı ana, zavallı baba, zavallı hoca, zavallı kardeş kıvranıyorlar. Görmüyor mu Allah?

سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ O gördüğü şeyleri, gördü rahmet dosyasının içine koydu. Gördükçe o seni biraz daha kendine yaklaştırdı. Bu sizin aranızda bir tane engel kaldı. Şu fani dünya bu basit gözler Allah'ı göremez. Şu dünya Allah'ın cemalini görmek, sesini duymak dünyası değil. Ama bir gün olacak bizim selamla başlayan bir günümüz olacak. O gün **سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ** o Allah'la buluştuğun gün selamla başlayacak. O zaman işte Efendimiz aleyhisselatu vesselam buyuruyor ki: "o manzarayı gören 'selam kulum' diyen Allah'ı gören mü'min çok pişman olacak". Neye ama? "Şu dünyada neymiş o

çektiklerimiz yahu, daha çok derdimiz olsaymış da şu sesi daha gür duysaydık şimdi.” O zaman Bilâl'in farkı belli olacak. Daha çok ızdırap çektiği için o ses ona daha yakından gelecek.

Taif'teki meşakkati evinde yaşayan, Taif'teki taktiği evinde uygulayan, kardeşlerine karşı uygulayan mü'min o gün ebedi kalacağı bir daha ayrılığın, vedanın olmadığı bir yerde cennetlerde selam parolasıyla başlayan bir hayat sürecek.

Kardeşlerim,

Meşakkatli bir dünyadayız. Doğru. Rabb'imiz bizi “çok rahat edeceksiniz” diye gönderip turizm şirketlerinin yaptığı gibi “süper şartlarda indirimli” deyip sonra da köhne otellerde misafirlerini ağırladıkları gibi yapmıyor. "Bu oteller sizin için değil" diyor. "Siz kalmayacaksınız, siz esas yolculuğa devam edeceksiniz, iman etmeyenler burada konaklasınlar" diyor. Ebedi kalınacak diyarlarda karşılaşacağız, veda dünyasındayız vefa etmek için buralara geldik. Hiçbir şeyin devamı yok. Haccedip Kâbe'yle buluşsan Kâbe'den de ayrılıyorsun, seviyorsun sevdiğinden ayrılıyorsun, sevmiyorsun mecbur baş başa kalıyorsun. Eziyetler diyarındayız, işkenceler diyarındayız, selam diyarına gideceğiz. Selam günü orada buluşacağız o sesi duymadan bize mutluluk yok. **نَحْيُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌ** olacak. Karşılaştığınız zaman Rabb'iyile kulu bir araya geldiği, "selam kulum" dediği zaman dünya bitti, meşakkatler zevke dönüştü demektir.

O güne kadar herkes veda etmeye hazır olsun. O güne kadar ayrılık kaderimiz bizim, o güne kadar ayrılmak için bir araya geldik ama o gün bir daha ayrılmamak üzere muhteşem bir karşılaşma ve muhteşem bir beraberlik olacak inşaallah.

Ve sallallahu ve selleme alâ seyidinâ Muhammed ve alâ âlihi ve sahbihi ecmaîn.

Vel'hamdülillahi Rabb'il âlemin.